

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. június 9.
(vasárnap)**

Horváth Géza

MEGFÁRADÁS-MEGÚJULÁS

Lekció: Ézsaiás 40,1-8. 26-28

Alapige: Ézsaiás 40,29-31

Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.

Imádkozzunk!

Áldunk, Urunk Jézus Krisztus, hogy hallhattuk hívásodat, amellyel ide szólítottál minket imádásod szent helyére. Köszönjük, hogy nemcsak ide szólítsz bennünket, hanem magadhoz is hívsz bennünket, mert tudod, hogy arra van még jobban szükségünk.

Áldunk, hogy csak temelleted, sőt csak tebenned lehetünk boldogok és lehetünk áldottak. Köszönjük, hogy életedet adtad váltságul sokakért. Nemcsak letetted életedet, hanem adtad magad. Áldunk, hogy véredben rejtve lehetünk szabadok, tiszták és igazak.

Nem önmagunkban vagyunk azok. Önmagunkban halálra ítélt bűnösök vagyunk, benned azonban felmentett, megigazított és megszentelt gyermekeid. Áldunk, mert ez tesz bennünket boldog követőkké. Ez indít bennünket szolgálatba és hálára, hogy egész éltünk sem lesz elég zengni a te dicséretedet és végezni a dicsőítés szent lehetőségét és szolgálatát itt a földön.

Urunk, köszönjük, hogy itt hallgathatjuk az igét békeességben és nyugalomban. De imádkozunk különösen ma azokért, akik a gátakon végzik a munkát, akik töltik a homokzsákokat, és sokan rimáncodnak, hogy ne jöjjön tovább a víz.

Kérünk, Urunk, taníts bennünket arra, és ezt az egész országot, hogy te vagy az Úr. Taníts arra bennünket mindennel, hogy semmi nincs ok nélkül, és min-

dennek van célja. És ha ennek az a célja. És ha ennek az a célja, hogy mi méginkább bízunk benned, akkor legyél áldott, hogy próbákat és nehezeket adsz nekünk. Ha ennek az az ára, hogy méginkább felnézzünk rád, a hitnek szerzőjére és bevégzőjére, akkor légy áldott minden nehézségért. Köszönjük, hogy nem hagysz bennünket feljebb kísérteni, minthogy elszenvedhessük, és nem adsz ránk nagyobb terhet, mint amit elbírnak veled együtt.

Kérünk téged az igéért most. Mindenütt, ahol hirdetik az evangélium, a kereszt üzenete, amely némelyeknek bolondság, másoknak botránkozás, de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje, add a te áldásodat.

Köszönjük, hogy jelenléteddel szenteled összegyülekezésünket istentiszteletté. Jövel Szentlélek Úristen, világosítsd meg elménket, az igehirdetőjét és igehallgatóit egyaránt. Engedd, hogy ezekben a percekben is a földtől elszakadjunk, csak tehozzád ragaszkodjunk.

Ámen.

Igehirdetés

Bizonyára sokan ismerték ezt az igét. Lehet, hogy sokan belekapaszkodtak életük folyamán ebbe a néhány versbe, hogy erőt ad a megfáradtnak, az erőtlent erőssé teszi, akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem fáradnak el. Sokkal többről van itt szó azonban, mint arról, hogy elfáradunk e világ zaján olyan sokszor, és újult erőre van szükségünk.

Néhány évvel ezelőtt történt, előző szolgálati helyünkön, ahol mellettünk volt az óvoda, és sok óvodás előttünk ment haza. Kérdezem az egyik négyéves kisfiút: mi volt ma az óvodában? A kisfiú leguggolt és gondterhelt arccal ennyit mondott: elfáradtam. Hát mit tettetek? Rajzoltunk és mondott még néhány dolgot, amit az óvodások szoktak csinálni. Egy négyéves gyerek is elfáradhat, és lehet ereje egy százéves embernek is.

Ha Ézsaiás könyvét olvassuk a 40. fejezettől kezdődően, az a megdöbbenítő, hogy többször előfordul: elfáradás. Nemcsak így fordul elő ez a szó ezekben a fejezetekben, hogy elfáradás, hanem úgy, hogy megfáradás. Különösen a 43. részben van egy vers, amelyben Isten azt mondja az Ő népének: „megfáradtál énbennem, Izráel.” Vagy egy másik fordítás szerint: „Megfáradtál irányomban, Izráel.” Akkor gondolkoztam azon, hogy igen, van az életünkben elfáradás, amikor testileg vagy szellemileg valaki elfárad, mert dolgozott és szüksége van pihenésre. Az utóbbi napokban többektől — szülőktől, pedagógusoktól, gyerekektől, stb. — hallottam: elfáradtunk. Igen, azt gondoljuk, hogy nyáron ezt ki lehet pihenni, mindenki várja a pihenést, a nyaralást, ahol majd regenerálódunk.

A Biblia azonban ezekben az igékben nemcsak ilyen elfáradásról beszél, sőt elsősorban nem testi vagy szellemi fáradtságról beszél, hanem lelki fáradtságról, és ezért használja erre ezt a szót: megfáradás. „Megfáradtál énbennem.” És ezek a versek is erről beszélnek a számunkra, hogy igen, elfáradnak a legkülönbek is, az ifjak is, de akik az Úrban bíznak, erejük megújul. Itt Isten azonnal adja a gyógyszert és a megoldást is. Ugyanis azt mondja, hogy ezt a fáradtságot nem lehet kipihenni, nem lehet úgy orvosolni, hogy kikapcsolódunk, mint

a szellemi és testi fáradságban, hanem csak úgy lehet ezt orvosolni, ha pontosan bekapcsolódunk valamibe. Intenzíven bekapcsolódunk hit által Isten dicsőítésébe, magasztalásába, és gyakoroljuk a kegyességet, vagyis a vele való kapcsolat mélységét próbáljuk ápolni és mélyíteni.

Itt tehát hitbeli megfáradásról volt szó, és az a csodálatos ebben az igében, hogy Isten ismeri a mi állapotunkat. Isten észreveszi az Ő népének az állapotát. „Megfáradtál énbennem, Izráel.” Jól tudja, hogy milyenek vagyunk, hogy hol vagyunk, és jól tudja, hova akar bennünket kihozni, és hova akar bennünket vezetni.

Izráel megfáradásának az okáról olvashatunk a 43. fejezetben. Az előbb említett vers így folytatódik: „Nem adtál nekem égő áldozatul bárányaidból, és véres áldozataiddal nem dicsőítettél engem. Nem nekem szolgáltál ételáldozattal, és nem nekem fáradoztál tömjénezéssel. Nem nekem vettél pénzen jó illatú nádat, és nem engem tartottál jól áldozataid kövérjéből.” Erre mondja Isten: „Megfáradtál énbennem, Izráel.”

Isten szerint a megfáradás nem olyan, mint az elfáradás. Az elfáradás az, hogy teszek valamit. A megfáradás pont az ellenkezője: nem teszem azt, amit tennem kellene. Azt mondja: nem dicsőítettél engem. Nem adtad nekem bárányaidat. Nem nekem tettél ételáldozatot. Nem nekem fáradoztál tömjénezéssel. — ezt jelenti: megfáradtál énbennem, Izráel.

Ez a 40. fejezet éppen ezért érdekesen kezdődik. Ott, ahol azzal fejezi be Isten, hogy akik az Úrban bíznak, erejük megújul, azzal kezdődik: „Vigasztaljátok népemet!” A megfáradt embernek vigasztalásra van szüksége. Nem csak pihenésre, kikapcsolódásra, szabadságra. — Valaki azt mondta nekem egyszer: most értettem meg annak az igének az igazságát, hogy „elmúlt a nyár, véget ért az aratás, és mi nem szabadultunk meg.”

Ebből a megfáradásból csak egyetlen kiút van: a szabadulás. A vigasztalás ugyanis ezt jelenti. Hogy Isten azt mondja: „Vigasztaljátok népemet!” — azt jelenti, hogy csak Ő tud vigasztalni, és Ő szabadítással tud és akar bennünket vigasztalni. A 40. fejezettől ezekben a fejezetekben 13-szor fordul elő az a szó: vigasztalni. Vigasztaljátok az én népemet! A vigasztalni szó pedig az eredeti nyelvben azt jelentette, hogy az egyensúlyt veszített embert visszahelyezni az egyensúlyba. A bűn az, hogy az ember elvesztette az egyensúlyt. — Nem nekem áldoztál, nem engem dicsőítettél, nem nekem adtál — és mihelyt az ember nem teszi azt, amit Isten tőle vár, ha az ember nem engedelmeskedik, azon nyomban elveszti az egyensúlyát. Ez a mi fáradságunknak az igazi oka.

A lelki fáradságnak, amely nagyon sokszor kihat a testünkre és egész valónkra is. Isten nem nyugszik bele abba, hogy az Ő népe megfáradt. Ez maga evangélium. Mondhatná Isten azt is: nem tetted, akkor én sem teszem. Irányomban nem ezt tetted, akkor a te irányodba én sem teszek semmit. Ez maga az evangélium, hogy Isten nem nyugszik bele abba, hogy az Ő népe megfáradt, hanem az Ő népét meg akarja újítani. Tudjuk, hisszük és valljuk, hogy az Ő megújító kegyelme végtelen. Ezért énekeltük az előbb: „Jézus, fáradságunkban légy megújítónk!”

Isten azt mondja nekünk a mai igében: „Megfáradnak a legkülönbek is, de akik az Úrban bíznak, erejük megújul.” Nem azért ítéli el Isten az embert, mert megfáradt, hanem akkor ítéli el, ha nem tud megújulni. Isten azért nem ítél el senkit, mert megfáradt. Azt megállapítja, és azt mondja az Ó igéjében: szomorú emiatt, hogy megfáradtál irányomban. De látjátok, ebben az igében Isten azonnal kínálja a megoldást is, és azt mondja: „De, akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem fáradnak meg.” Isten szemében nem a bűn a legborzasztóbb, hanem az, *ha nem találjuk meg a megbánás helyét*. Ha nem élünk azzal a lehetőséggel, hogy „jöjjetek énhozzám mindnyájan”. Az Újszövetségben a „vigasztalni” szónak az alapja az, hogy magához hívni, vagyis Jézus Krisztus azzal vigasztal bennünket, hogy magához hív: jöjjetek énhozzám mindnyájan.

A megfáradásra és elfáradásra az egyik talán legnagyobb példa Illés. Illés életének egy szakaszában nagyon megfárad. Leül a fenyőfa alá (Királyok könyve) és elkezd Istennel beszélni. Azt mondja: „Elég, Uram! Vedd el az én lelkemet. Nem vagyok jobb az én atyáimnál.” — és Illés tele van panasszal, keserőséggel. Egy hatalmas testi és lelki fáradság vesz erőt rajta, és rögtön elalszik. Visszaadja a megbízatást. Nemcsak nyugdíjba akar menni, hanem meghalni akar. És akkor azt mondja neki Isten: nem! Ott az étel, egyél, igyál. Aztán Illés ment ennek az ételnek az erejével 40 nap és 40 éjjel Isten hegyéig, a Hórebig.

Mi volt Illés megfáradásának az oka? Mi a megfáradásunk igazi oka? Ha Ézsaiás könyvéből elolvassák a 40. fejezetet, akkor meglátják, mi a megfáradás oka. A 40. fejezet alapján így fogalmazom meg: A megfáradás oka, ha Istent nem látom már mindenhatónak és mindentudónak. — ez a megfáradás egyik oka. Éppen ezért akarja kivédeni ezt a 40. fejezet 10. versétől Istennek igéje. Figyeljük meg, mit mond itt az ige.

„Íme, az én Istenem, az Úr, jön hatalommal, és karja uralkodik. Íme, vele jön jutalma, és előtte jár fizetsége. Mint a pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket...” — és a 40. fejezetben még több ige szól erről, hogy Isten, aki teremtett mindent, gondot is visel mindenről. Isten mindenható, mindentudó. Övé a föld, és az Ó tudta nélkül semmi sem történik. Mindennek oka és mindennek célja van. Mi akkor fáradunk meg igazán, ha ezt elfelejtjük.

Illés erről elfelejtkezett. Mit gondolt Illés akkor a fenyőfa alatt? Azt gondolta, hogy Akháb az úr. Egy istentelen király, aki a bűneit csak tetézi. Kírtja a prófétákat. Illés a tényekre néz, ahelyett, hogy a valóságot látná. Azt mondja: prófétáidat megölték, csak én maradtam egyedül, mert uralkodik egy hatalmas király felettünk. Illés megfáradásának igazi oka az, hogy elfelejtette azt, hogy az Úr uralkodik. Pedig a Bibliában világosan le van írva: „Az Úr uralkodik, örüljön a föld.” — Nem kell megfáradni, ha tudjuk, hogy az Úr uralkodik.

Illésnek nem kellett volna megfáradnia, akármennyi munkát végzett, akár milyen nehéz körülmények között szolgált, ha tudja, hogy minden Általa lett. Ha tudja azt, hogy Óérte van minden. Ha tudja azt, hogy Isten hatalmasabb minden királynál, és ha nem a tényekre néz, hanem a valóságot látja. Ezért

nyitogatja Isten a szemét: Illés, ne a tényeket nézd, hanem a valóságot lásd. És mi a valóság? Meghagytam 7000 embert. Még 7000 ember van rajtad kívül, Illés, akik nem hajtottak térdet a Baálnak. Vannak neked testvéreid, harcos társaid, vannak imatársait. Mit akarsz, Illés?

Megfáradásának oka: nem az Úrra nézett. Megfáradásának másik oka az volt, hogy önmagára nézett. Van egy énekünk: „Ha nézek önmagamra, hamar megcsüggedek. Tekintve Jézusomra, újult erőt veszek.” – Illésnek az volt a másik nagy baja, hogy önmagára nézett. Azt mondta: egyedül maradtam.

Nem tudom, mit akart ezzel? Lehet, hogy önmagát akarta „fényezni”? Hogy itt vagyok, Uram, a te szolgálatodra. És mihelyt önmagára nézett, meg a tényekre, a nehézségekre, azon nyomban megfáradt az ő lelke.

Mikor fárad meg az ember? Ézsaiás könyvében le van írva. Akkor, ha elfelejtkezik arról az Istenről, aki szövetséget kötött. Figyeljük meg, mi van ennek az igének a bevezető gondolataiban, amit most felolvastam. Az van benne, hogy Isten azt mondja: „Miért mondd ezt, Jákób, miért beszélsz így, Izráel: ügyemmel nem gondol Istenem..”

Miért fáradtak meg? Mert azt gondolták, hogy ügyünkkel nem gondol Istenünk. Elfelejtkezett rólunk Isten. Lehet, hogy a fogságban majd így fogják gondolni. Sőt biztos, hogy be is következett. A babiloni fogságban azt mondják, amiről itt Ézsaiás jövendöl, hogy a mi ügyünkkel nem gondol Istenünk. Itt vagyunk a fogságban, idegen nép uralma alatt. Nincs kultusz hely, nincsenek áldozatok, nem tudunk hol imádkozni – ügyünkkel nem gondol Istenünk. Vagyis ez azt jelenti, hogy a szövetség népe elfeledkezett az ő szövetséges Uráról.

Hát elfelejtkezh-e anya a gyermekéről? – milyen szépen vigasztalja itt Isten őket. Hányszor eshetünk mi is hasonló helyzetbe: ügyünkkel nem gondol Istenünk. Sokszor nem értjük, hogy mi történik körülöttünk, vagy mi történik velünk. Ha az Isten velünk, akkor... akkor miért kerülök én munkanélküliség helyzetébe, miért engedi meg, hogy beteg legyek, akkor miért ad ezt vagy miért ad azt – és a hívő lélek megfárad, mert elfelejtkezik arról, hogy Isten mindenható, mindentudó, hogy senki nincs, aki megkérdezhetné tőle, hogy mit miért cselekszik. Elfelejtkezik arról, hogy mindennek oka van, és mindennek célja van.

Ezért Isten a 40. fejezetet azzal folytatja, hogy vége a büntetésnek. Hirdesétek a szabadulást. Vége a büntetésnek. Kétszeresen sújtotta őt az Úr minden vétkéért. (Ne matematikai alapon értsük ezt, hogy kétszeresen. A Bibliában azt jelenti, hogy erősen sújtotta őt). Minél erősebb a büntetés, Istennél annál nagyobb a vigasztalás, annál dicsőbb és annál boldogabb a szabadítás. Aki sírva viszi vetőmagját, az örömmel jöhet elő kévéit emelve.

Vajon elfelejtkezünk arról, hogy ki a mi Istenünk? Áldjuk az Urat, hogy Ő nem feledkezett el rólunk. Sőt Őróla az van megírva: Ő nem fárad el. Istent fárasztja valami? Mi azt mondjuk: nem, mert Ő Lélek. A Bibliában van arra utalás, hogy Istent valami fárasztja. Istent fárasztja a bűn. Azt mondja: vétkeinkkel fárasztjuk Őt. Persze nem fárad bele semmibe, de gondoljuk el, hogy a mi drága Urunkat fárasztja a bűn.

A megoldásról néhány szót. Nemcsak azt kell hirdetnünk, hogy megfáradtál énbennem, Izráel, hanem Isten azt is hirdeti ebben az igében: de, akik az Úrban bíznak, erejük megújul. Valóban a gyógyulást, megújulást csak tőle várhatjuk. — „Akik az Úrban bíznak”.

Mi orvosolja a mi megfáradásunkat? Az ige szerint a hit, mert a bizalom ezt jelenti. Bizalom egyenlő a hittel. Isten azt mondja: kezdjétek el újból hinni. Kezdjétek el újból bennem bízni. Sőt, kezdjétek el újból reám bízni magatokat, és akkor megújultok.

A Biblia alapján eszembe jutott, hogy Isten nem kezdeti energiát ad a hívőnek, hanem folyamatosan táplálja kegyelmével és erejével. A kezdeti energia azt jelentené, hogy a megtérésünk vagy újjászületésünk alkalmával kapunk egy energiát. A Biblia nem ezt mondja. Isten azt mondja: kövess engem, és én a követésben kegyelmet és erőt adok neked. A 84. zsoltárban van egy ilyen vers: Mennek erőről erőre, győzelemről győzelemre.

Van egy képem fiatalkoromból, amikor még kerékpároztam. A kerékpáron volt egy kis szerkezet, amit dinamónak hívtak. A dinamó adta a kerékpár lámpájának az áramot. Ezt a dinamót hozzá kellett kapcsolni a kerékhez. A kerék recés volt kívül, a dinamónak is ilyen recéi voltak. Miközben a kerék forgott, pörgette a dinamót, fejlesztette az áramot, és elég volt, hogy a lámpa elől és hátul égjen. A dinamó csak addig fejlesztett áramot, amíg a kerék forgott. Mihelyt a kerék megállt, azon nyomban megállt a dinamó, és abban a pillanatban kialudt a lámpa.

Ez nekem ma azért tanulságos, mert Isten nem kezdeti energiát adó akkumulátort akar adni, hogy megkapjuk a gyújtáshoz szükséges energiát, hanem Isten az életünket úgy akarja látni, mint a dinamót. Tudniillik hozzá vagyunk kapcsolva. És meddig van erőforrás? Amíg megy a kerék. Hogy mondja ez az ige? Ameddig futunk... Futnak, és nem fáradnak el. Miért? Isten azt mondja: ha futsz, akkor én gondoskodom arról, hogy az energiát megkapod. Nem a kezdeti energiát, hanem az útonjárás energiáját.

Azt mondja Pál apostolnak egy helyen: „Elég neked az én kegyelmem.” Ez az útonjárás energiája. Azt jelenti ez: ha nem fáradunk meg irányában, össze vagyunk kötve Ővele, sőt benne élünk, mozgunk és vagyunk, akkor a hívő ember futásban van. Futnak, és nem fáradnak el. Isten ígéje szerint akkor fáradunk el, ha megállunk. A világ törvénye szerint lehet, hogy akkor fárad el valaki, ha fut, de Isten törvénye szerint akkor fáradunk el igazán, ha megállunk.

Saját magamon is érzem, hogy akkor vagyok a legfáradtabb, ha nem szolgállok. Ha megállunk. Ha elmegyünk szabadságra, az első napokban ránk tör a fáradtság. De ha reggeltől estig szolgálni kell, akkor este még úgy van az ember: este 8-kor még lehetne egy alkalom. Mert Isten törvénye az: fuss, és akkor nem fáradsz el. Erről szól a 455. énekünk, ahol az van: ne álljunk meg, hanem siessünk a menny felé. Ne álljunk meg, ne pihenjünk meg, mert Isten követésében, Jézus Krisztus követésében az fárad el igazán, aki megáll, aki pihenni akar. De aki szolgálni akar, az futni fog. Futnak, és nem fáradnak el.

Végül: Jézus Krisztus, a mi Urunk, nem fáradt el. Miért? Mert a Gecsemáné kertben is azzal kezdte: Atyám! Istennel egy volt és nem fáradt el. A tanítványok még egy órát sem bírtak ki, annyira el- és megfáradtak, de Jézus Krisztus nem fáradt el.

Egy energiatöltött úgy reklámoznak, hogy szárnyakat ad. Azzal még semmi-re nem megyünk. Mit mond az ige? „Szárnyra kelnek”. Jézus nem azt mondja, hogy szárnyat kapsz, hanem azt, hogy szárnyra kelsz. Szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem fáradnak el.

Jusson eszünkbe újévi igénk, ahol azt hallottuk, hogy „félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret, nézve a hitnek szerzőjére és bevégzőjére, Jézusra!” — Ez a megfáradás elleni egyetlen gyógyszer: Higgy, nézz Jézusra, végezd a munkát, mit rád bízott Isten, és megtapasztalod, hogy erejük megújul.

Ha valaki ezt szeretné, egy lelki ének szavával kérje: Újíts meg engem, ó égi Atyám, régi kegyelmedet áraszd ki rám. Fogadj vissza újra gyermekedül, hadd éljek benned már egyedül.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk, áldunk és magasztalunk téged, örökkévaló Urunk, hogy jól ismersz bennünket. Mindent jól lát a szemed. Valamit gondol a szívünk, te mindjárt észreveszed.

Áldunk, hogy abban az állapotban nem akarsz bennünket hagyni, amiben találsz, hanem ki akarsz vonni bennünket, ahogy kivontad lábunkat a fertőből, a sárból, a szennyből. Sziklára akarsz állítani bennünket életünk minden napján, hogy életünkben ne legyen megfáradás.

Bocsásd meg, Urunk, hogy legnagyobb tragédiának azt tartjuk, ha elfáradunk valamiben, és talán nem vesszük észre közben, hogy miként fáradtunk meg benned. Miként fáradtunk meg az imádságban, az igeolvasásban, miként fáradunk meg a közösség gyakorlásában, a szolgálatban. Nem elfáradtunk, hanem meg sem kezdtük, Urunk. Sokszor azért fáradunk el, mert nem vagyunk a helyünkön, nem azt tesszük, amit reánk bízál. Olyan munkát akarunk végezni, amit nem nekünk osztottál ki, és ahova állítani szeretnél, azt nem vetjük észre, vagy engedetlenek voltunk.

Ezen a mai reggelen mindnyájan kérjük: újíts meg bennünket, hogy irányodban soha ne fáradjunk, soha ne lankadjunk meg. Ne álljunk meg a futásban, hogy életünk végén boldogan mondhassuk, amit Pál is mondott: futásomat elvégeztem. Soha nem pihent és soha nem állt meg a neked való szolgálatban és engedelmisség gyakorlásában.

Köszönjük, hogy eléd tárhatjuk életünket. Eléd vihetjük szeretteinket a közben vagy távolban. Eléd hozhatjuk gyermekeinket különösen a tanév vége felé, és a pedagógusokat. Köszönjük, hogy van olyan, hogy valaki testileg megfárad és elfárad, de adj pihenést ezeknek és ezekből, hogy újult testi erővel is kezd-hessünk mindig.

MEGFÁRADÁS-MEGÚJULÁS

Köszönjük, hogy kezedbe tehetjük azokat, akik vizsgáznak. Köszönjük, hogy imádkozhatunk országunkért, népünkért, szétszóratott magyarságunkért, drága református testvéreinkért, akik a világ sok táján jönnek össze a mai napon, hogy téged magasztaljanak és dicsőítsenek.

Imádkozunk vezetőinkért, Urunk, hogy adj nekik bölcsességet a vezetéshez, és a hatalmat, amelyet kaptak, úgy gyakorolják, hogy azzal neked kell elszámolniuk, akié minden hatalom mennyen és földön.

Imádkozunk a gyászolókért, Urunk, akik szerettüket temették ezen a héten. Kérünk, vigasztald őket. Köszönjük, hogy te mindannyiunkat vigasztalni akarsz, mert a te vigasztalásod azt jelenti: szabadító Isten vagyok, bűnt bocsátok, megigazítalak téged, és úgy tekintek rád, mint az én egyetlen Fiamra.

Engedd, hogy ennek boldogságában tudjunk járni, mint a te néped. Menni erőről erőre, győzelemről győzelemre, nem megfáradni és nem megpihenni, hanem majd boldogan elérni a célt, ahol tudjuk, hogy te vársz ránk, Urunk, a fáradhatatlanul szerető, kereső és bűnt bocsátó Isten.

Ámen.

398.

d *Hatton J., 1793.*

Úr lesz a Jézus mindenütt,
Hol csak a napnak fénye süt,
Úr lesz a messze tengerig,
Hol a hold nem fogy s nem telik.

2. Öneki mondjunk hő imát, Díszítsük azzal homlokát, Jó illat légyen szent neve, Minden napon dicsérete.

3. Országok, népek és nyelvek, Ó dicsőségét zengjétek, Gyermek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!

4. Ó királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás, Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtés dicsérje, A Király Krisztust tisztelje; Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.

Watts Izsák, 1713.